

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 august 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Andrei Formusatii, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui

Traghira Vasile Vasile,

născut la 15 iulie 1976, originar și domiciliat în r-nul Ocnîța, or. Otaci, str. S. Lazo 14, ap. 16,

și

Gaiciuc Dmitrii Alexandr,

născut la 10 iulie 1985, originar și domiciliat în r-nul Ocnîța, or. Otaci, str. Muncitorilor 45.

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 11 aprilie 2014 - pînă la 31 decembrie 2014 (instanța de fond);*
- 2. de la 26 ianuarie 2015 - pînă la 22 aprilie 2015 (instanța de apel);*
- 3. de la 30 iunie 2015 - pînă la 19 august 2015 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin. (1) pct.1¹⁾ Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ocnîța din 31 decembrie 2014, au fost condamnați:

- *Traghira Vasile și Gaiciuc Dmitrii* în baza art. 151 alin.(2) lit.b), d), j) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal, la 5 ani închisoare, fiecare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani, fiecăruia.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, *Traghira*

Vasile, împreună cu Gaiciuc Dmitrii și Moșulupa Serghei, în privință căruia cauza penală a fost disjungată într-o procedură separată, la 04 mai 2008, aproximativ la ora 22⁰⁰, au venit la domiciliul lui Oleg Bezdetnîi, situat în or. Otaci, str. Nagornaia 21, cu scopul de a obține de la ultimul substanța narcotică opium.

Aflîndu-se în camera de locuit, unde se mai afla și concubina lui Bezdetnîi O., Gumenaia T., inculpații Traghira V., Gaiciuc D. și Moșulupa S., cunoscînd cu certitudine despre posibilitățile reduse de a se deplasa ca consecință a handicapului lui O. Bezdetnîi, amenințîndu-l cu aplicarea violenței asupra lui și a rudelor prezente, insistau ca Bezdetnîi O. să le transmită substanță narcotică - opiu.

Primind refuzul, Traghira V., Moșulupa S. și Gaiciuc D., i-au aplicat lui Bezdetnîi O. lovituri cu pumnii, picioarele și alte obiecte aflate în odaie pe diferite părți ale corpului, pînă el a rămas inconștient.

Ulterior, în scopul realizării intențiilor sale criminale, îndreptate la vătămarea corporală, la încercarea lui Gumenaia T. de a împiedica acțiunile privind maltratarea lui Bezdetnîi O., inculpații i-au aplicat și acesteia lovituri cu pumnii, picioarele și alte obiecte aflate în odaie peste diferite regiuni ale corpului.

Apoi, din odaia vecină a ieșit tatăl lui Bezdetnîi O., Bezdetnîi Mihail, care a încercat să curme acțiunile ilegale ale lui Traghira V., Moșulupa S. și Gaiciuc D., însă a fost lovit și el de către Moșulupa S. cu piciorul, căzînd la podea, iar inculpații au continuat maltratarea victimelor.

În urma leziunilor cauzate Bezdetnîi O. și Gumenaia T. au fost internați în instituțiile medicale, iar lui Bezdetnîi M. i-a fost acordată asistența medicală de urgență.

La data de 16 mai 2008, Gumenaia T. a decedat.

Astfel, lui Bezdetnîi Mihail conform raportului de expertiză medico-legală nr. 33 "D" din 11.06.2008 i-au fost cauzate vătămări neînsemnate, iar lui Bezdetnîi Oleg și Gumenaia Tatiana potrivit rapoartelor de expertiză medico-legale nr. 34 "D" și 35 "D" din 11.06.2008 – vătămări corporale grave periculoase pentru viață.

Însă, conform raportului de expertiză medico-legală în comisie nr. 358 din 08 decembrie 2014, s-a constatat că între cauza decesului și leziunile

corporale descrise la examinarea medico-legală pe documentele medicale a cet. Gumenaia T. în timpul aflării în staționar (raport nr.266/106 din 27.05.2008) și autopsia cadavrului (raport nr. 40 din 17.05.2008), *nu există careva legătură de cauzalitate*. Decesul lui Gumenaia T. a survenit în urma meningoencefalitei purulente cu abscedare, cauzată de generalizarea infecției pulmonare, ca consecință a pneumoniei crupoase pe fundal de sindrom imunodeficienței dobândite (SIDA) și narcomaniei.

Astfel, potrivit rechizitoriului Traghira V. și Gaiciuc D. au fost puși sub învinuire în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, însă pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, și anume potrivit raportului de expertiză medico-legală în comisie nr. 358 din 08.12.2014, s-a stabilit că între cauza decesului lui Gumenaia T. și leziunile corporale nu există careva legătură de cauzalitate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. b), d), j) Cod penal, adică, *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, care este periculoasă pentru viață, săvârșită profitând de starea de neputință evidentă a victimei, care se datorează handicapului fizic, de mai multe persoane, asupra a două persoane*.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Traghira V. și Gaiciuc D. să fie condamnați în baza art. 151 alin. (2) lit. b), d), j) Cod penal la 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, fiecare.

În argumentarea apelului a invocat:

- nu poate fi considerată ca circumstanță atenuantă și respectiv instanța de fond urma să aprecieze critic faptul că inculpații au fost caracterizați pozitiv la locul de trai și că aceștia merg pe faptul corijării, deoarece caracteristicile au fost eliberate de Primăria Otaci, r-nul Ocnița, care au fost semnate de tatăl inculpatului Traghira V., care la moment ocupă funcția de primar al or. Otaci;

- este greșită și contrară prevederilor legii, aprecierea instanței calificată drept circumstanță atenuantă, faptul că inculpații au comis infracțiunea în stare de ebrietate narcotică, în cazul în care potrivit art. 77 alin.(1) lit. j) Cod penal, starea de ebrietate narcotică este considerată ca circumstanță agravantă.

La individualizarea pedepsei, instanța de fond greșit a reținut faptul că infracțiunea a fost săvârșită ca rezultat al comportamentului neadecvat al părții vătămate, care a refuzat să le elibereze substanțe narcotice inculpaților, iar faptul că întreținea o speluncă și realiza substanțe narcotice, în condițiile în care refuzul de a înfăptui o acțiune ilegală, nu poate fi considerat ca un comportament imoral sau ilegal al victimei, prevăzut la art. 76 alin. (1) lit. g) Cod penal.

Faptul că Gumenaia T. întrebuința substanțe narcotice, iar în a. 2007 a fost condamnată în baza art. 217 alin. (2) CP, nu poate fi considerată nici ca circumstanță atenuantă, nici ca agravantă în cauza penală privind învinuirea lui Gaiciuc D. și Traghira V.

Astfel, la individualizarea pedepsei instanța de judecată eronat a aplicat prevederile art. 79 Cod penal, neindicând nici o circumstanță excepțională prevăzută în norma data, precum și greșit a aplicat art. 90 alin. (1) Cod penal, neținând cont de circumstanțele cauzei, persoana celui vinovat și faptul că inculpații vina nu au recunoscut.

În acțiunile inculpaților sunt prezente un șir de circumstanțe agravante pe care instanța de fond nu le-a luat în considerație și anume: săvârșirea infracțiunii prin orice formă de participare, cu bună știință profitând de starea de neputință cunoscută și evidentă a victimei, precum și că infracțiunea a fost săvârșită în stare de ebrietate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 aprilie 2015, a fost admis apelul declarat de procuror, casată sentința contestată și pronunțată o nouă hotărâre, prin care.

- *Traghira Vasile și Gaiciuc Dmitrii* au fost condamnați în baza art. 151 alin. (2) lit. b), d), j) Cod penal la 5 ani închisoare, fiecare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani, fiecăruia.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat, că instanța de fond corect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, probele au fost apreciate în modul corespunzător, acțiunile inculpaților corect au fost încadrate în baza art. 151 alin.(2) lit. b), d), j) Cod penal - *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, care este periculoasă pentru viață, săvârșită profitând de starea de neputință evidentă a victimei, care se datorează handicapului fizic, de mai multe persoane, asupra a două persoane.*

Referitor la pedeapsa aplicată, instanța de apel a conchis că aceasta a fost stabilită greșit de către instanța de fond menționând următoarele.

Potrivit art. 8 Cod penal, caracterul infrațional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Art. 10 alin. (1), (2) Cod penal stipulează că, legea penală care înlătură caracterul infrațional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale. Legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv.

Potrivit legii penale în redacția nr. 985-XV din 18.04.2012, sancțiunea normei art. 151 alin. (2) Cod penal, prevedea închisoare pe un termen de la 6 la 12 ani.

Prin Legea nr. 277 din 18.12.2008, pentru modificarea și completarea Codului penal, în vigoare din 24.02.2009, în sancțiunea art. 151 alin. (2) CP, cuvintele *de la 6 la 12 ani*, au fost înlocuite cu cuvintele *de la 5 la 12 ani*.

Ulterior, a intrat în vigoare Legea nr.119 din 23.05.2013, potrivit căreia sancțiunea art. 151 alin. (2) a fost modificată, și anume prevede închisoare *de la 10 la 12 ani*.

Astfel, reieșind din prevederile art. 10 Cod penal, instanța de fond urma să stabilească pedeapsa ținînd cont de prevederile Legii nr. 277 din 18.12.2008.

La fel, instanța a conchis că instanța de fond greșit a aplicat prevederile art. 79 Cod penal, indicînd că la aplicarea normei date, instanța a reținut în sarcina inculpaților ca fiind circumstanțe excepționale: - refuzul părții vătămate de a elibera substanțe narcotice în schimbul banilor primiți și - faptul că inculpații au stat pe calea corijării și din data comiterii infracțiunii nu au comis alte fapte prejudiciabile prevăzute de Legea penală.

Astfel, instanța de apel a menționat că circumstanțele nominalizate, nu pot fi reținute ca fiind excepționale, deoarece acestea contravin explicațiilor aduse în pct. 11 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11 noiembrie 2013 "*Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*", conform căreia, "*stabilirea pedepsei sub limita minimă sau a unei pedepse*

mai blînde a sancțiunii, cu aplicarea art. 79 Cod penal, se admite numai luînd în considerație personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale, legate de scopul, motivele, rolul vinovatului și comportamentul acestuia pînă la săvîrșirea infracțiunii, în timpul și după săvîrșirea infracțiunii. Potrivit acestei norme penale, se înțelege că trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor ori a personalității inculpatului”.

Prin urmare, refuzul părții vătămate de a elibera substanțe narcotice nu poate fi considerat drept un comportament imoral sau ilegal al victimei, care a provocat inculpații de a comite fapte infracționale, acțiunea victimei în cazul dat fiind una legală. Cît privește argumentul că inculpații din momentul comiterii infracțiunii incriminate nu au comis alte fapte infracționale, instanța de apel a conchis că această circumstanță ar fi relevantă în cazul aplicării art. 90 Cod penal, dar nicidecum a art. 79 Cod penal.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cît și a altor persoane.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsa luînd în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază și agravează răspunderea, ținîndu-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Ținînd cont de cele nominalizate, precum și de faptul că inculpații Traghira V. și Gaiciuc D. anterior nu au fost judecați, au comis pentru prima dată o infracțiune, sunt caracterizați pozitiv la locul de trai, au recunoscut vina, căindu-se de cele comise, de situația că Traghira V. are la educație și întreținere 3 copii, iar Gaiciuc D. doi copii, instanța a ajuns la concluzia că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința inculpaților poate fi atins prin stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Referitor la argumentul procurorului, precum că de către instanță nu au

fost reținute circumstanțe agravante: săvârșirea infracțiunii prin orice formă de participație, cu bună știință, profitând de starea de neputință cunoscută și evidentă a victimei, săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate, instanța de apel le-a respins, ca neîntemeiate, deoarece potrivit pct. 6 al Hotărârii Plenului CSJ nr. 8 din 11.11.2013 *„Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”*, este stipulat că, *„În conformitate cu art. 77 Cod penal, enumerarea circumstanțelor agravante are caracter exhaustiv. Pot fi recunoscute drept circumstanțe agravante numai acele împrejurări, care sînt strict prevăzute de lege, stabilite de organele de urmărire penală și incluse în conținutul rechizitoriului”*.

Astfel, circumstanțele enumerate de către procuror, care în opinia acestuia urmau a fi luate în considerație de către instanța de fond, nu au fost indicate în rechizitoriu, prin urmare, nu puteau fi reținute de către instanță în speță.

6. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul, care invocînd temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală solicită, casarea hotărârii contestate cu remiterea cauzei la rejudecare.

A menționat că instanța de apel nu s-a pronunțat în deplină măsură asupra principiilor generale de aplicare a pedepsei, prevăzute în art. 61 și 75 Cod penal și anume referitor la scopul pedepsei, indicînd doar că instanța de fond incorect a aplicat prevederile art. 79 Cod penal, fără a se expune asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Or, potrivit art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane.

La fel, instanța de apel greșit a concluzionat și aplicat prevederile sancțiunii art. 151 alin. (2) Cod penal, modificate prin Legea nr. 985-XV din 18.04.2002, care nu erau în vigoare nici la momentul comiterii faptei infracționale, precum nici la momentul judecării cauzei.

Ținînd cont de cele nominalizate, nu putea fi aplicat retroactivitatea legii penale, conform art. 10 CP, deoarece potrivit Legii din redacția nr. 985-XV din 18.04.2002, sancțiunea art. 151 alin. (2) CP, la momentul comiterii faptei prevedea închisoare de la 6 la 12 ani. Ulterior, prin Legea nr. 119 din 23.05.2012, în vigoare din 21.06.2013, sancțiunea normei date a fost modificată și prevede ca pedeapsă de la 10 la 12 ani închisoare.

Astfel, instanța de apel incorect a aplicat prevederile art. 90 Cod penal.

7. Asupra recursului declarat nu a fost depusă referință.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă temei de casare a deciziei instanței de apel pct. 6) și 10) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală, că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Colegiul penal constată că, motivele invocate de recurent nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autor.

Procurorul și-a întemeiat recursul în baza pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, menționînd că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, argumentînd prin faptul că nu s-a expus în deplină măsură asupra principiilor generale de aplicare a pedepsei, prevăzute la art. 61 și 75 Cod penal, și anume referitor la *scopul pedepsei penale*, solicitînd remiterea cauzei la rejudecare.

Colegiul penal conchide că, argumentele recurentului, sunt neîntemeiate și declarative, care urmează a fi respinse, deoarece un asemenea motiv că nu s-a pronunțat *asupra scopului pedepsei penale*, nu se regăsește în norma art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, ca temei de drept pentru declararea recursului ordinar.

Astfel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, examinînd apelul acuzatorului de stat, a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele

administrare la dosar, inclusiv a audiat inculpații, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, au permis instanței de apel de a conchide că vina inculpaților Traghira V. și Gaiciuc D. în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. b), d), j) Cod penal, este dovedită și că sentința urmează a fi casată parțial, în partea individualizării pedepsei, cu pronunțarea unei noi soluții în acest aspect.

Reieșind din temeiurile reflectate mai sus, instanța conchide că, autorul recursului contestă decizia instanței de apel în latura stabilirii pedepsei, pe care o consideră prea blîndă în coraport cu circumstanțele cauzei, referitor la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, susținînd că pedeapsa stabilită de instanța de apel este una neechitabilă, pe măsură de a nu contribui la evitarea comiterii de noi infracțiuni de către inculpați, dar și la corectarea acestora.

Astfel, instanța de recurs consideră legală soluția instanței de apel care a concluzionat că prima instanță greșit a aplicat prevederile art. 79 Cod penal, deoarece în cauză nu au fost reținute careva circumstanțe excepționale.

Sub acest aspect se atestă că, împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, relevă că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpaților, fiind în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținînd cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de persoana celui vinovat, de toate circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Lui Traghira Vasile și Gaiciuc Dmitrii în baza art. 151 alin. (2) lit. b), d), j) Cod penal, le-a fost stabilită pedeapsa de 5 ani închisoare, fiecăruia, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvîrșite din imprudență,

instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca aceasta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă, în limitele de la 1 la 5 ani.

Excepție de la aceasta regulă, potrivit alin. (4) al art. 90 Cod penal fac doar infracțiunile deosebit de grave, excepțional de grave, cât și în cazul recidivei.

Infracțiunea de comiterea căreia inculpații au fost condamnați (art. 151 alin.(2) lit. b), d), j) Cod penal), se pedepsea la momentul comiterii infracțiunii cu închisoare de la 6 la 12 ani, iar potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave.

Astfel, instanța menționează că, infracțiunea a fost comisă în anul 2008, iar sancțiunea normei art. 151 alin. (2) Cod penal, la acel moment prevedea închisoare de la 6 la 12 ani. La 24 februarie 2009, a intrat în vigoare Legea nr. 277 din 18.12.2008 pentru modificarea și completarea Codului penal, potrivit căreia, în sancțiunea art. 151 alin. (2) Cod penal cuvintele „*de la 6 la 12 ani*” au fost înlocuite cu cuvintele „*de la 5 la 12 ani*”.

Ulterior, prin Legea nr. 119 din 23.05.2013, în vigoare din 21 iunie 2013, sancțiunea art. 151 alin. (2) Cod penal a fost modificată, în urma cărora norma respectivă prevede pedeapsa închisorii de la 10 la 12 ani.

Reieșind din prevederile art. 10 Cod penal, precum și ținând cont de Legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa or, în alt mod, ameliorează situația persoanei care a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi. Astfel, instanța de apel corect a stabilit pedeapsa lui Traghira V. și Gaiciuc D., luînd în considerație Legea nr. 277 din 18.12.2008, în vigoare din 24 februarie 2009, neagravînd situația inculpaților.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor

persoane.

Instanța de recurs reține că pedeapsa numită inculpaților în baza art. 151 alin. (2) lit. b), d), j) Cod penal sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării ei, este una legală și întemeiată ținând cont de circumstanțele nominalizate mai sus.

Lipsa circumstanțelor agravante, comiterea unei infracțiuni pentru prima dată, ambii fiind caracterizați pozitiv, au recunoscut vina integral, căindu-se sincer de cele săvârșite, de la momentul comiterii infracțiunii (mai mult de 7 ani) nu au comis alte fapte infracționale, precum și faptul că Traghira V. are la educație și întreținere 3 copii, iar Gaiciuc D. doi copii minori, au permis instanței de apel, să le aplice inculpaților o pedeapsă echitabilă, care corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal, hotărîre, pe care Colegiul penal o apreciază ca fiind corectă și legală.

Cu atît mai mult că în recursul ordinar declarat autorul acestuia critică corectitudinea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, iar aceasta ține nu de individualizarea pedepsei, ci de executarea ei.

Prin urmare, analizînd materialele cauzei, Colegiul penal nu constată vre-o eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărîrii judecătorești contestate de către procuror și, potrivit legii, decide inadmisibilitatea recursului declarat, fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Andrei Formusatii, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui *Traghira Vasile Vasile și Gaiciuc Dmitrii Alexandr*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 26 august 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti